

Bemærkninger til forslaget

I EFs 1. livsforsikringsdirektiv artikel 2, stk. 1, bestemmes:

»Medlemsstaterne fastsætter ingen regler for valget af de aktiver, der ikke medgår til dækningen af de i artikel 17 omhandlede tekniske reserver.«

Ifølge et svar fra industriministeren til erhvervsudvalget (L 59 spørgsmål 10) skal denne bestemmelse fortolkes efter ordlyden, dvs. at medlemsstaterne ikke kan fastsætte bestemmelser, der begrænser selskabernes investeringsmuligheder for så vidt angår de såkaldte frie midler.

Dette forhold er baggrunden for det uværdige skuespil, vi har været vidner til i løbet af det sidste halve år, hvor regeringen har forsøgt at true forsikringsselskaber og pensionskasser til at placere en del af deres midler i erhvervslivet. Der har været tale om en indirekte trussel, idet regeringen har lovet de nævnte institutioner fortsat skattefrihed i en nærmere bestemt årrække, hvis de fulgte regeringens henstilling.

Som bekendt afslog forsikringsselskaberne at følge opfordringen, mens pensionskasserne i stærkt begrænset omfang er i færd med at placere en del af deres midler i erhvervslivet. Det er naturligvis begrænset, hvor langt pensionskasserne kan gå, for der opstår konkurrenceforvriddning mellem forskellige typer pensionsforsikringer. Afslaget har været en skuffelse ikke mindst for landbrug og gartneri, der havde set hen til finansieringsmuligheder på lempelige vilkår fra forsikringsselskabers og pen-

sionskassers side.

Det eneste rimelige havde naturligvis været, at regeringen ved lov havde fastsat regler for pensionsmidlernes placering, når den konstaterer, at den høje rente vælter milliarder ind i forsikringsselskaberne og pensionskasserne, samtidig med at store dele af erhvervslivet kvæles af den høje rente, specielt de dele af erhvervslivet, hvor omsætnings-hastigheden er lav. Men EFs 1. livsforsikringsdirektiv stiller sig hindrende i vejen.

Udviklingen rejser det spørgsmål, om det er foreneligt med EF-medlemskabet af justere lovgivningen efter skiftende tiders krav. Der er i forvejen en barok modsætning mellem den måde, danske love udarbejdes på under fuldt offentligt søgelys, og den måde, EF-direktiver vedtages på. Hvis det viser sig, at EF-direktiver i praksis ikke kan ændres på dansk initiativ, bliver situationen helt grotesk. Dansk lovgivning er efterhånden snøret inde i en lang række EF-direktiver, der som alt andet skal justeres efter tidens krav, herunder også forhold, som EF-Kommissionen ikke kan være opmærksom på, fordi de skyldes en speciel udvikling i Danmark.

Hvis det derfor viser sig, at 1. livsforsikringsdirektiv ikke kan ændres enten på grund af manglende vilje fra EF-myndighedernes side, eller fordi det danske folketing og den danske regering ikke tør gøre forsøget, må det konstateres, at regeringens og folketingets mulighed for at styre udviklingen er begrænset i et fatalt omfang.